

Durmuş Hocaoğlu

“Siyâsî Çözüm”, “İki İleri, Bir Geri” ve “Bir İleri, İki Geri”

Yeniçağ, “Analiz”., 17 Mart 2008, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 636; 2008-027; Mart-06

YENİÇAĞ

Siyâset ve savaş bir bütündür, bir ve aynı şeydir; sâdece metodları farklıdır. Şimdi biz de böyle bir savaşın – siyâsî savaşın - fi’len içindeyiz ve kaybediyoruz, açıkçası. Kaybediyoruz, çünkü sebebi çok basit: Bu savaş bizim cephemizden yürütenlerin ufukları hâdisât ve vukuatı kavramağa yetmiyor. Bundan – sâdece beş ay kadar noksanıyla – yirmidört yıl kadar mukaddem, PKK’nın, hepi-topu birkaç silahlı dağ militanı ile Şemdinli’de bir jandarma karakolunu basıp askerlerimizi şehid ederek Türkiye Devleti’ne kılıç çekmesiyle başlattığı ‘ayaklanma’, zaman-zaman daraldı, sıkıntılara girdi, biter gibi oldu, söner gibi oldu, ama uzun vâdede kazançlı çıktı. Aslında bu, zâhiren PPK’ya karşı yürütülen bir mücâdele gibi görünse de, hakikat hâlde, arkaplandaki PKK projesinin akıl hocaları, mühendisleri, mîmarları ve finansörleri olan küresel güç aktörlerine karşı yürütülen bir *siyâsî savaş* idi. Ama, onlar bu müddet zarfında, hep **“iki ileri, bir geri”** giderek gibi, iki ileri gitti, bir geri döndü, ve netîceten kazandı, Biz kaybettik ve ediyoruz da; öyle ki, yirmi dört sene evvel ağızlara bile alınmayanlar artık vak’ayı âdiyeden oldu, Türkiye lâûbâlîleşti.

Bu arada, ayaklanmanın fi’len başladığı tarihte ben otuzaltı yaşındaydım, en büyük oğlum dokuz, ortancam yedi, en küçüğüm ise üç; şimdi ben altmış yaşımın içindeyim ve kanlı baskının sene-i devriyesiyle de altmışbire gireceğim, diğerlerini siz hesaplayınız; o zaman delikanlı çağımda idim – vâkıa şimdi hâlâ öyle hissediyorum ammâ, aslında hiç de değil tabîî -, şimdi dizlerimde torun hoplatma zamanım çoktan geldi; yâni bir ömür geçti demek istiyorum. Geçer tabîî; çeyrek yüzyıl ne demek; kolay mı?

Ve biz bu çeyrek yüzyılda avara kasnak gibi aynı yerde boşa döndük durduk. Bu arada elbet de bu ülkenin dağarcığına birşeyler eklendi; ama ya gidenler? Gelir-gider icmâli yapılıncaya ortaya çıkan tablo nasıl dersiniz? Bence hiç de iç açıcı değil. Şundan değil ki, ülkemiz, bir yandan işbu çeyrek yüzyıllık müddet zarfında bastıramadığı PKK ayaklanmasının tezlerini yavaş-yavaş – bu defa, onların aksine, **“bir ileri iki geri”** prensibi ile - sindirmeye başlarken, diğer yandan, dış politikası ABD’nin, iç politikası da AB’nin iyiden iyiye güdümüne girdi ve adı konulmamış bir “müstemleke” – haydi ‘yarı müstemleke’ deyiverelim – mevkiine geriledi; öyle ki kendi aralarında da tam bir uyum bulunmayan bu iki güç arasında sıkışıp her ikisini birden memnun etmeye çalışırken kendi ülkesinin egemenliğini ve toprak bütünlüğünü yavaş-yavaş elinden kaçırma noktasına geldi. Beri yandan, bu kadar yüksek oranda riskli bir coğrafyada, Soğuk-Savaş sonrasında tek kutuplu hâlâ dönüşen dünyada başıboş kalarak saldırganlaşan Amerikan yayılcılığının tam da odak noktasında bulunduğu ve Amerika’nın, Irak çukurundan çıktığı takdirde ajandasındaki plana göre sıranın – daha

yumuşak metodlarla da olsa – kendisine geleceğini nazarı îtibâre bile almadan Amerikan politikaları doğrultusunda servis vermek üzere Meclis’i sonuna kadar zorlayan, ve kezâ, Türkiye’nin içinde müdâhale etmediği hiçbir yer bırakmadığı hâlde yine de sık-sık istiskal etmeden sarfı nazar etmeyen AB karşısında mukavemeti mütemâdiyem zayıflayan İktidar’ı, hemen tepesinde Demokles’in kılıcı gibi “ha düştü-ha düşecek” gibi duruveren askerî darbe beklentileri daha da kavî bir Amerika ve AB yandaşı olmaya adetâ zorla itmeye devam etti ve ediyor da.

Dahası da var elbet de; olmaz mı?

Bu ülkede elinde silah, açık ve seçik bir şekilde, Türkiye’nin topraklarından toprak koparmak niyetinde olduğunu deklare eden PKK, çeyrek yüzyıldır, karakol basar, asker ve sivil şehid eder, en büyük metropollerde bile fütursuzca kanlı eylemler sahneler, dünyanın birçok ülkesinde radyo ve TV neşriyatı yapar ve Türkiye Devleti ile handiyse başabaş rakip bir dış politika yürütürken, bu ülkenin iç güvenlik konseptinde bir numaralı düşman irticâ, en büyük tehdit ve tehlike, üniversitelerimize başı örtülü genç kızlarımızın – kantinci veya temizlikçi gibi “süflî sınıftan” addedilen kişiler olarak değil – öğrenci olarak girmek istemeleri olmağa devam etmektedir; daha birkaç gün önce – gerçekten birkaç gün önce- DTP’li bir kadın milletvekilinin, alemeleinnâs, miting meydânında, Türk ordusunu ismi ile telâffuz hedef alarak “Kuzey Irak’ta ne işiniz vardı da girdiniz? Kana mı susadınız” diyerek böğürmesi karşısında susanlardır, işte bu kızlar bahse mevzû olunca “Menderes’in âkıbetini hâtırlayın” diyenler.

**

Biz bu savaşı, fi’lî sıcak savaştan daha beter olan siyâsî savaşı kaybediyoruz; çünkü sâdece siyâsetçi değil, bu ülkede müessîr olan herkes, sıradan kere sıradan.

**

Şimdi önümüze konan ne? “Siyâsî Çözüm”. Mânâsını bilmeyen var mı? Ama kaybediyoruz; çünkü “karşımızdakiler” **“iki ileri, bir geri”** prensibini tatbîk ederken, bizler **“bir ileri iki geri”** prensibinde berdevâmız; çünkü bu ülkenin kaderi sıradan bile olmayan sahte elitlerin elinde.

